

ו' מכם ויבא נסיה לאיגורנו כבז'

א בחדש השליishi לצאת בניישראל מארץ מצרים ביום זה באו
במדבר סיגי: ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיגי וניחנו במדבר
וונזניהם ישראל גוד ההר: ומשה עלה אל האללים ויהרא אליו
יזהה מניהר לאמר כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל:
ד אתם ראייהם אשר עשיי למצרים ואשא אתכם על-כגפי נשרים
ואבא אתכם אליו: כרג' י' ס' 1

זה טעם וייחן שמה במדבר וייחן שם ישראל נגד
ההר. ויתכן שהבדילו מתוכם כל האספסוף אשר בקרבתם, וחנו
בני ישראל לבדם לפני ההר¹, וערב רב אחריהם, כי לישראל יתן
התורה כמו שאמר כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל
(פסוק ג), זה טעם וייחן שם ישראל, או הוא להזוכים דרך כבוד
בקבלם התורה²

וְאֶת-שְׁבָתָתִי תִּשְׁמַרְךָ אָנָּני יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:
ג אֶלָּהֶם קָדְשִׁים תָּהִיו כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
ד וְאֶת-יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לֹא תַּעֲבֹר אָמֵן וְאֶבְיוֹתָר אָמֵן

חכם וישמר אלה ויתבוננו חסדי יהוה:
יראו ישרים וושמחו וכל-עולה קפיצה פיה: כי מ' מב מג

תְּפִזְרָה

וְלֹא מִתְהַלֵּךְ וְלֹא שָׁבֵת אֶתְנוֹ נִמְשָׁבֵכְנוּ זֶה
כְּפָרָשָׁת (ז' מִשְׁנָה) וְהַוְהָה הַשׂוֹבֵת בְּמִנְחָה

ב-ארכטורייה רידרא לה.

נְרֵבָה כִּתְבָה
(א'

ב' עבר מברך שתים לפניה ושותם לאחריה
ואין אמרת בעי לסייעך הא לא קא סנק גאולה להפללה דהא בעי למימר השכיבנו
אמר צ'ווין דתקינו רבנן השכיבנו בגאולה אריכתא דמייא דאי לא תימא הא
שחוויות היכי סמיך והא אמר רבי יוחנן בתחלה אמר ר' ח' שפתוי הפתחה פ' ט'
וללבט' זה אומר יהו לרצון אמר פי אלא התרם צ'ווין דתקינו רבנן למימר ר' ח' י'
שפתי הפתחה כתפלה אריכתא דמייא הכא נמי צ'ווין דתקינו רבנן למימר השכיבנו
בגאולה אריכתא דמייא:

ה איר קיומ אשלרים יומ, שכם שני שבועות ושהה ימים, לעומר יסוד שפתפארת השם

ט'ז

א) *אֲשׁוֹאָלִין בְּהַלְכוֹת (א) פֶּסֶח קָדָם לְפֶסֶח (ב) (ב) שְׁלֹשִׁים יּוֹם:

جایزه

א (א) שׂוֹאָלִין בְּהַלּוּכֹת פֶּסֶחׁ וּכְוֹ. שָׁהָרִי (ט) מֵשָׁה עוֹמֵד בְּפֶסֶחׁ רָאשׁוֹן וַיְזִיהַרְן עַל כָּל הַלְּכוֹת פֶּסֶחׁ שְׁנִי. וְהַוָּא פְּדִין (ט) בְּשָׁאָר גִּימִים טוֹבִים גַּם דַּוְרִישׁין קָדוּם לְכָן שְׁלָשִׁים יוֹם בְּהַלּוּכֹתֵיכֶן. וְעַזְן בְּבָאוֹר הַגָּרָא אֲשֶׁר שְׁדַעַתָּנוּ, דְּבָעֵצָרָת (ט) סָגִי מִיּוּם א' בְּסִינָן. (ט) וַיְשַׁׁ אָזְמָרִים, דְּהַחִזּוֹב שְׁלָשִׁים יוֹם הוּא רַק בְּפֶסֶחׁ מִשׁׁוּם דִּישָׁ בְּהָנָן בְּלָכוֹת רְבוֹת, כְּגָון טְחִנָּת חַטִּים וְאַפִּיתָה הַמְּשׁוֹתָה וְהַגְּעֻלָת בְּלִים וּבְעוֹרוֹת חַמֵּץ, שָׁאָלוּ אָם אַיִן עוֹשִׁין אָוֹתָן בְּהַלּוּכֹתֵיכֶן קָדוּם פֶּסֶחׁ לִית לְהוּ פְּקָנָה בְּפֶסֶחׁ; מָה שָׁאַיָן כֵּן בְּשָׁאָר יוֹם-טוֹב דִּי בְּאֵיכָה גִּימִים קָדוּם. וְעַל-כָּל-פְּגָנִים בְּיוֹם-טוֹב גּוֹפָא, לְכָל-עַלְמָא (ט) אַזְרִיךְ לְשָׁאָל וּלְרוֹשָׁ בְּכָל יוֹם-טוֹב בְּהַלּוּכֹתֵיכֶךָ, וּכְדִיאָא בְּסֻרָף מְגֻלָה דָרְךָ לְבָבָךְ: מֵשָׁה תָּקִן לְהָם לִיְשָׁרָאֵל שְׁיַהוּ שׂוֹאָלִין וּדְוֹרִישָׁן בְּעַגְנִינוּ שֶׁל יוֹם, הַלְּכוֹת פֶּסֶחׁ בְּפֶסֶחׁ, הַלְּכוֹת עֲצָרָת בְּעֲצָרָת וְהַלְּכוֹת חַג בְּחַג:

א חכמים הראשונים תקנו בזמנם שבית המקדש היה קיים שיתחילו הדרושים לדוש כרבבים הלכות הרجل שלשים יום לפני הרجل, הדינו שופורים ואילך ידרשו הלכות פסח, ומחמשה באירר ואילך ידרשו הלכות עצרת, ומײַד באלוול ואילך ידרשו הלכות החג, לפי שלל אחד ואחד הדר בארץ ישראל חייב להביא ברוגל ג' קרבנות, עלות ראייה, ושלמי שגונה, ושלמי שמחה, וכל קרבן צריך להיות נקי מכל מום ומישair דברים הפוסלים את הקרבן, לפיכך תקנו חכמים לדוש הלכות הרجل שלשים יום לפניו, כדי להזכיר העם את הרוגל שלא ישכח להזכיר הכהנים לקרבן, וזהו להם שעוזות כל שלשים יום;
ב ותקנה זו לא נבטלה מישראל אף לאחר שהורב בבית המקדש, בשל חכם זהה שונה לתלמידיו הלכות הרוגל שלשים יום לפניו כדי שייחוו בקיאים בחולכותיו ויזענו המועשה אשר יעשון, ולהכוון עם הוי דורשים הלכות הרוגל בשבת שלפניו, שבשבת זו הוי מתקבצין כל העם מכל הכהנים לשמעו הלכות הרוגל מפי החכם, לפיכך נהגו בדורות האחרוניים שהחכם דורש הלכות פסח בשבת שלפניו אם אין ערבע פסח, והלכות החג דורש בשבת שובה (אבל עצרת אין בו הלכות מיווחות), שלל אישור וחיתור הנוהgan בו נהוגין גם כן בפסח וסוכות) והעיקר לדוש ולזרות להם דברי ה' וללמוד להם המעשה אשר יעשון, ולא כמו שנוהgan עכשווין:

סאלן
(סאלן)

סימן לקביעות המועדים את ב"ש ג"ר ד"ק ה"ז ו"פ פ"י ביום א' של פסח יהיה לעולם ט' באב וסימן על מצות ומרורים יאכלוهو ביום כ' שבועות ביום ג' בו ר"ה ביום ד' בו קריית התורה פ"י שמחת תורה ביום ה' ב' אשר ברכוב גוביה נסעה

סוכן סינס ארכא'

ארץ המוריה. ירושלים.

וכן כדברי חיים (ב' ג' ח') בקבוקות סָמְתַּמִּים ב' כירואן ס. בקר במוֹרִיא. ולצומינו זכרונם לזכרכם פיראנו, על שם שטח מטעס טורלה יוגהה לישראל (כ"ר יא ז'). וTHONIKLOM מרגמו על שם עוזמת הקטולות, שיכזבו מושך נרד וטהר. ^{ט' ב. ב'}

בצמיס:

18

וַיְחִיל שֶׁלֹּמָה

לבנות את בית יתוהה בירושלם בהר המוריה אשר נראתה לדוד
אביו אשר הכנן במקומם דוד בגדון ארנון מיבוקש: ויחל לבנות
בחדש השני בשני בשנת ארבע למלכוות: **ויגיאם**

עד שיפוח היום ונסוי

הazelaim alldi lo al-her hamor ve-al-gevurah labonah:

ג' * המור הרא

*המוכר הוא רודם הצורו.
ה' מין לעמי מוקדמת טיכונeo
במנטה רקעט לס אס
סיק נשלט לל אן לס
מס קמיהה היל סטול
סומ סהמוד נשי אקליס
כלהי לנגי למומן כלת גורי
מור עס נסמי וסול ממין
עתכ' הו ממן מיל ורימוי
נוד':

והם ממי הבחמים שנותני אותם הרופאים בצריך:

וְאַתָּה
כִּי
כִּי

ג דגנור הוא הדב' הנדרור בחיה
שבהדרו וכו'. ו' פסוט
כפי טעולם לומר טמול כו' מוקן.
ונאשנוגה ליין לעטוי מקובלם שיכננו
במעטה בקדש וכו'. מ"ס סלמן לעטוי
מקובלת שיכננו במעטה בקדשם בס' טומ
מי' כ"ט בס' מיל' טמלה יט' לומר סלון
שנתמנה מיראת ליט' ונעם כעפרא צעלמא
וכו' נס' מיל' ליט' פוג' ציומל נמל
יגרען.

דבר אחר ייענה ה' ביום צרחה. לאב ובן שהיו מהלכין בדרך ונתגעו הבן, אמר לאביו, והיהן היא המדינה, אמר לו, בני, סימן זה יהא בירך, אם ראת בית הקברות לפניו דע כי המדינה קרובה לך. כך אמר הקדוש ברוך הוא לישראל, אם ראתם שהצירות מיפות אתכם באורה שעה אתם נגאלים, שנאמר, ייענה ה' ביום צרחה.

לבנימן אמר ידיד יהוה ישכון לבטה עליו

23

ג' חפף עליון כל-הזמן ובין כתפיו שבע:

זילבנימן אמר יודע ה/ חביב בינוין שנקרא יודע למקום שהרבבה
אהובים למילך והביב מוכלם וזה אהובו . ששה נקרו א' אברהם
ודידים , הקב"ה נקרא יודע שנאמר י' אשירה נא לירדי . אברהם
נקרא יודע שנאמר י' מה לדידי בביתו . בנימין נקרא יודע שנאמר
ידיך ה' ישכן לבטה . שלמה נקרא יודע שנאמר י' ישלח ביד נתן
הנבואה וקרוא שמו יודעה , ואומר י' הו' אהבו , ישראל נקרו יודדים
שנאמר י' מה יודרות נשוי בכפ' גנו' . בית המקדש נקרא יודע
שנאמר י' מה יודרות טשכנותיך , יבא יודע בן יודע ויבנה יודע
לידיודים בחלק של דיר , ובואו ישראל שנקראו יודרים בני אברהם
שנקרא יודע ויבנה בית המקדש שנקרא יודע בחלק בנימין שנקרא,
יודע להקב"ה , לך נאמר יודע ה' .

ויבדבר ה' אל משה לאמר דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם וגוי. ויפריש רשיי דיל מלמד שנאמרה פרישה זו בהקלל מפני שרוב גופי תורה תלויין בה קדושים תהיו הו פרושים וכו'. ודברי רשיי צריכים ביאור מה מלמדנו בזה שפרישה זו נאמרה בהקלל. ועוד מסתמא כל המצות הנוגאות בכללות ישראל נאמרו בהקלל. אבל להציג הקידושה העלiona אין זוכה עד שידבק עצמו אל אנשי השם עבדי ה' באמות ולהשתתק עמהם יחד בעבודה רבה זו בחפלה והן בלימוד התורה ועיקך המצות הכל יהיה בכנסיה יחד עם מקשי ה' ואז יוכל להציג הקדושה העלiona. ולפי רוב העם המתבקשין יחד לעסוק בדברות ה' בן שורה עליהם הקדושה העלiona כמו שאמרו חכמי המשנה לפי רוב הכהל הן מברכין כי לפי רוב הכהל כן משיגים הקדושה העלiona שבורוב עם הדורת מלך, אבל אם האדם ירצה לפרט עצמו מן הציבור ולהתבודד עצמו להתפלל ביחיד או לשום עיקר עבדות ה' הנעשה בכנסיה יחד בלתי אפשר שישיג הקדושה העלiona, ולא עוד אלא יוכל לנוט חילתה מרוב גופי תורה אם יתבודד עצמו ויפרוש מן האיכות

לשם נברא להיות ביחיד אלא להבורה יתרך שם
שהוא אחד ייחד ומיווחד לכן צריך האדם לדבק עצמו
עם עובדי ה' ולהיות בכנסיה יחד עמם לכל עבדות
הדרויי.

זהו פירוש הפסוק וידבר ה' של משה לאמר דבר אל כל עדת בני ישראל ופירוש רשי' מלמד שנאמרה פרשה זו בהקהל, פירוש פרשה זו של קדושים תהיו בהקהל היינו שאי אפשר לאדם שיזכה אל הקדושה אלא אם כן שהיה בנכסייה יחד עם ההקהל בעבודות ה' מפני שרוכ גופי התורה תלויין בה דהיינו תפלה בעיבור ודומיהם. וגמר אמר הכתוב קדושים תהיו הו פורשים. פירוש שבפרשה זו נצטו יישראאל להיות קדושים והוא יכול האדים לטעתה שהפירוש הוא קדושים תהיו דהיינו שאם יתבונד עצמו ויפרוש עצמו מן האכזרות יזכה אל הקדושה לכן נתחכם רשי' ופירש קודם לזה מלמד שפרקsha זו נאמרה

בבקה' דהינו שאיו זוכה אל הקדשה אלא בקהל
עצמו עם הציבור מלחשין
ולזה מדיק רשי' מלמד שפרש זו של
קדושים נאמורה בקהל זו דוקא. וזה שאיתא במדרש
רבה קדושים תהיו יכול כמוני תלמוד לומר כי קדוש אני
קדושתי למעלה מקדושתכם. פירוש יכול כמוני שהאדם
ירצה להתרדור להיות ביחיד ויסבור שעל ידי זה ישיג
הקדשה העלינה תלמוד לומר כי קדוש אני קדושתי
למעלה מקדושתכם שאין זה אלא בהברא ברור הרא
לבדו שהוא יחיד ומוחדר אבל אם האדם ירצה להמשך
עליו קדשות הברא ברוך הוא אי אפשר אלא בקהל
יחד לעבדנו שכם אחד בקהל

ד"א ואשא אתכם על בנמי נשרים מה נשתנה הנשר
זהה מכל העופות כולם שכל העופות מולן נתרנן את בניהו בין גרגיתן
טפני שוק מתויאן מעוף אחר שהוא פורח על גביו אבל הנשר הוה
אינו מתריא אלא מן הארים זה בלבד שמא יזרום בו אדם חץ אמר
טוטב שכינם כי החץ ולא בבני .
יקלו ואלכו ימינו

וְמֵה הָאָרֶץ הַשְׁמִינָה הוּא אֹמֶר רֹה בְּשִׁבְתָּה עַז אַמְ' אַן וְ
וְהַתְּחֻזְקָתָם וְלַקְחָתָם מִפְּרַט הָאָרֶץ וְתִימָּנָם וְמֵי בְּפִיקָּרָן עֲגָבִים:

八九

והתחזקתם. מלמד שיש ארין שצעריך חיזוק.

עֲמָקָם
(ב-א)

וְיֹהִי אַחֲרֵ הַדָּבָרִים הַאֲלָהָה וְהַאֱלֹהִים נֶסֶת אֲתִי אֶבְרָהָם וַיֹּאמֶר אֶלְיוֹן אֶבְרָהָם וַיֹּאמֶר הַנָּגִינִי וַיֹּאמֶר קְחֵנָא אֲתִי בְּנֵן אַתִּיחִידָךְ אֲשֶׁר-בָּא הַבָּקָט אֲתִי יַצְקָה וְהַלְּבָד אַל-אָרֶץ הַמְּרָאָה וְהַעֲלָחוּ שֶׁם לְעַלְלָה עַל אַחֲד הַהָּרִים אֲשֶׁר אָמַר אֶלְיוֹן: וַיֹּשֶּׁבּ אֶבְרָהָם בְּפֶקַר וַיַּחֲבֹשׁ אֲתִי חִמְרָוּ וַיַּחֲקֹחַ אֲתִי שְׂנִי גַּעֲרִיו אָתוֹ וְאֲתִי יַצְקָה בָּנוֹ וַיַּבְקַע עַצִּי עַלְלָה וַיַּקְרִים נֶלֶךְ אֶל-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר-אָמַר-לִי הַאֱלֹהִים: בַּזֶּם הַשְׁלִישִׁי וַיָּשָׁא אֶבְרָהָם אֲתִי צִינִי וַיַּרְא אֲתִי-הַדָּקָקָום מְרַחְקָה: